

Романюк Софія,
учениця 8 класу
КЗ «Святогірський ЗЗСО І-ІІІ ст.
Святогірської міської ради
Краматорського району
Донецької області»
Учитель: Романюк Тетяна Вікторівна

Захист прав дітей в умовах збройного конфлікту.

Війна- це холод, кров, крики, вибухи. Це те, що ніхто не повинен бачити або, що ще гірше, відчувати на собі, а особливо - діти. Війна забрала життя багатьох людей: дорослих та маленьких. Та найболючішим для мене є те, що вмирають маленькі діти. Дорослі трішки більше побачили на цьому світі, ніж ті маленькі дітлахи, котрі нещодавно ще грали в пісочниці з друзями. Навіть думати про це страшно, а деякі діти бачили все це на власні очі.

Я також була свідком цього жаху. Це було в кінці березня. Моя мама готувала на кухні млинці, а я робила уроки. Та раптом неподалік від нашого будинку я почула артилерійські вибухи. Знаючи, що це досить близько, ми з мамою пішли до підвалу. Там ми сиділи хвилин п'ять, я лягла на саморобне ліжко зі стільців та укрилась теплою ковдрою. І раптом почалось те, чого я боялася більше за все.

Метрів за 20 від мого дому розірвалась ракета. У цей момент був страшенний вибух. На нас з мамою почала сипатись штукатурка, світло вимкнулось, повилітало скло. Я дуже добре пам'ятаю цей момент. Перше, що в мене запитала мама : «Софійко, ти жива, все добре!?» Я залишилась у підвалі, а мама згодом пішла дивитись, що сталося. До нас прибігли сусіди, вони всі плакали, а деякі були з порізами від скла. Через годину я вийшла на вулицю. У нашому будинку була пошкоджена покрівля, вікна подекуди були без скла, а на дорозі лежали залишки від ракети. У лісі, на великій площі, сосни були переламані навпіл, наче сірники. Мама мені наказала залишатись в укритті, але я не могла стриматись, бо в нашій квартирі залишилась моя улюблена кішка. Не дивлячись ні на що, я пішла на другий поверх додому. Там побачила Мурку. У

неї були налякані очі. Та цей момент зустрічі тривав недовго, бо над нами почав кружляти літак. Тому я разом з кішкою побігла знову до підвалу.

Через два дні ми виїхали з мого рідного міста, бо залишатися там було дуже небезпечно. Дорогою я бачила цілі колони машин, у яких їхали згорьовані люди, які так само, як і ми, нашвидкоруч зібравшись, були змушені покинути свої рідні домівки. Вже дев'ять місяців я не була там. Я дуже сумую за рідними мені місцями, за своїми близькими, за друзями. 12 вересня наше місто було визволене Збройними Силами України. Я схиляюсь перед їх подвигом і дуже вдячна за те, що вони подарували нам надію. З фото та відеоматеріалів я побачила, які руйнування залишив після себе «руський мир», на що вони перетворили наше колись квітуче місто, у тому числі і наш будинок, у якому я щасливо та безтурботно зростала.

Війна дуже змінила життя кожного з нас. Моє життя, як і життя кожного українця, поділилось на час до 24 лютого та після. І після цієї дати воно дуже змінилось. Кожна людина має право на життя, на безпечний життєвий простір. Діти мають ходити до школи, спілкуватись з друзями, активно проводити дозвілля, розвиватись. Але через ворожі обстріли ми не можемо це робити. Війна розкидала українців по всьому світу. Росія не дає право дітям та дорослим на життя, кожен день люди в Україні потерпають від того, що в їхній дім влучила ракета. Лютий ворог поправ усі людські норми моралі та Божі заповіді, що вже говорити про права. Я дуже люблю ходити до школи але не можу, я люблю відвідувати театр, але не можу, я люблю подорожувати, гуляти по Харкову, але не можу... І таких «але не можу» у 40 мільйонів українців. Війна розлучила і нашу родину. Я давно не бачила свого брата, не можу обійняти своїх дідуся та бабусю.

Те, що робить Росія - це незаконно, це дикунство, це звичайний фашизм. Я вважаю, що вона повинна бути покарана.